

alligevel en 2—3 pCt., hvilket jeg synes er ganske hæderligt. Jeg er glad ved at have faaet Lejlighed til at udtale dette her paa dette Sted, fordi den Krønike længe er gaaet omkring i Landet, at Staten yder $\frac{1}{4}$ Mill. til de lollandske Baner. Det er endog sagt saa mange Gange, at det ofte bliver troet. Nu er det kommet frem i denne Sal, og jeg takker det ærede Medlem, fordi han har givet mig Lejlighed til at sige, at det er unøjagtigt, det er forkert, idet Banerne hverken koste Staten 250,000 eller 140,000, men kun 109 à 110,000 Kr.

Då vi nu ere ved Banerne, turde jeg maaske rette en lille Henvendelse til den højtærede fungerende Trafikminister (C. Hage). Jeg vilde nemlig gerne henstille, om det ikke var muligt, at Ost kunde befordres paa Jernbanerne som de let bedærfelige Varer. Det sker ofte, at Ost, som nu befordres paa almindelig Vis, lider under Transporten. Ost er en af de Varer, som kun taale en hurtig Transport, og det vilde for mange Mejerier være en stor Ting, hvis Ost paa Banerne blev behandlet i Lighed med Smør, Flæsk og den Slags Varer, som faa den hurtigst mulige Befordring. Det sker somme Tider, at Ost fra en af Byerne ude i Provinsen og ind til Kjøbenhavn bruger 3—4—5 ja endog 6 Dage for at komme frem. Det er for længe i den varme Aarstid. Osten taber i Værdi, og jeg vilde henstille, om det ikke kunde blive anderledes.

Jeg har saa ikke mere at sige. Kun vilde jeg endnu til Slutning gerne have Lov til at udtale, at det har været mig en stor Glæde at høre de Udtalelser, der fremkom fra den højtærede Finansminister ved Forelæggelsen af Finanslovsforslaget. Saa vist som et godt Ord altid finder et godt Sted, saa vist ville ogsaa de Ord, som den ærede Finansminister sagde, finde Genklang rindt om i Befolkningen. Er den forsonende og mæglende Aand, som disse Ord vare et saa smukt Udtryk for, den raadende baade opefter hos Regeringen — og derom tvivler jeg naturligvis herefter ikke — og nedefters ude i Befolkningen, og vil man fra den ene Side akkviescere ved den af Kronen nu skabte Situation, vil man fra den anden Side lade de uhyggelige væctis forstumme, som man endnu af og til hører, saa vil der kunne udrettes meget godt, saa vil Lovgivningsarbejdet ogsaa kunne gaa frem, og saa vil man ogsaa faa Blik for at søge det fremmet, som kan fremmes, og lade det ligge — i alt Fald foreløbig — som mulig kunde føre os til-

bage til de Stridigheder, som til Landets og Folkets Ulykke have været nu snart i en Menneskealder.

M. Larsen: Jeg skal straks begynde med at sige, at der er to Slags af de ved 1ste Behandling ret udførlig omtalte Spørgsmaal, som jeg ikke skal opholde mig ved. Der er først den almindelige Glæde og Tilfredshed over Systemskiftet, som jeg ikke skal berøre, idet jeg ved den lille Gerning, som jeg skal røgte her i Salen, haaber at kunne bevise min Anerkendelse af og Tilslutning til Systemskiftet. Det andet er de lokale Sager og specielle Krav fra Valgkredsene. Dersom nogle ærede Medlemmer da ville tænke, at saa kunde Manden jo godt tie stille, skal jeg sige, hvorfor jeg alligevel har fundet Anledning til at begære Ordet. Det er, fordi jeg har Lyst til at fremsætte mit Syn paa vor Finanshusholdning i al sin Almindelighed. Som nyt Medlem her i Salen har jeg selvfølgelig ikke nær den Erfaring i den Retning som de ærede Medlemmer, der have været Medlemmer af dette Ting i mange Aar, men jeg mener, at jeg paa den anden Side kan staa som et mere umiddelbart Udtryk for de Ønsker, der røre sig i den jævne almindelige Befolkning omkring paa Landet, som jeg regner det for Ære at repræsentere her paa denne Plads.

Jeg skal da sige, at naar det har lydt fra den højtærede Finansministers Side ved Forelæggelsen af Forslaget, og det har været gentaget af adskillige Medlemmer, at vi skulle ind paa en større Sparsommelighed end hidtil i vor Statshusholdning, svarer jeg, at det kan jeg til en vis Grad give min Tilslutning. Hvis der nemlig er Udgiftsposter, som man er kommen til Erkendelse af ikke have bragt den Nytte, som har været forudsat, bør man selvfølgelig reducere de Udgifter eller helt slippe dem. Men det forekommer mig, at der paa den anden Side er en Masse Spørgsmaal, som kræve Løsning og Støtte, Spørgsmaal af saa stor Betydning, at man over for dem ikke har Lov og ikke kan vise Sparsommelighed. Jeg skal tage et lille Eksempel. De vide jo alle af rent personlig Erfaring hver i sin Bedrift, at den Mand, som har rigelig Driftskapital, og som, naar han lægger sin Beregning over, hvorledes hans Bedrift skal ledes, ikke er tvungen til at tage smaaligt Hensyn til det Spørgsmaal: Hvor skal jeg tage Penge fra til det og det, som jeg skulde have anskaffet, vil være langt bedre stillet end den Mand, der er saaledes stil-